

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobců: **a) P. P., b) L. P.**, oba zastoupeni Mgr. Jaroslavem Srbou, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Úřad městské části Brno-Jundrov**, se sídlem Veslařská 56, Brno, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vydání územního souhlasu ze dne 31. 7. 2015, č. j. MCBJUN/02494/2015-14-464/US/Oc,

t a k t o :

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vydání územního souhlasu ze dne 31. 7. 2015, č. j. MCBJUN/02494/2015-14-464/US/Oc, **byl nezákonný.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 22 456 Kč, a to k rukám jejich advokáta Mgr. Jaroslava Srby do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Dne 2. 10. 2015 byla Krajskému soudu v Brně doručena žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat ve vydání územního souhlasu ze dne 31. 7. 2015, č. j. MCBJUN/02494/2015-14-464/US/Oc. Dle žalobců se konkrétně jednalo o územní souhlas s umístěním stavby s názvem „*přípojka splaškové kanalizace Brno-Jundrov č.*

p. 179, V. 172“ na pozemku p. č. 70 v k. ú. J. (soud poznamenává, že vzhledem ke skutečnosti, že se všechny dotčené pozemky nachází v katastrálním území Jundrov, nebude již při jejich specifikaci tento údaj dále uvádět).

[2] Předmětný územní souhlas ze dne 31. 7. 2015, č. j. MCBJUN/02494/2015-14-464/Us/Oc (dále jen „územní souhlas“) byl dle žalobců vydán pro účely stavby přípojky splaškové kanalizace v rámci rekonstrukce rodinného domu na adrese V. 179/172, J. (p. č. 67), a to na základě žádosti stavebníka, kterým je paní Z. V. (dále jen „stavebník“). Stavebním záměrem, jak je v žádosti popsán, je výstavba nové přípojky splaškové kanalizace rodinného domu stavebníka k veřejné kanalizaci.

[3] Stavba v té podobě, jak byla schválena územním souhlasem, zasahuje dle žalobců kromě pozemku p. č. 67, který je ve vlastnictví stavebníka, také pozemek p. č. 70, jehož vlastníkem je Statutární město Brno; nájemcem tohoto pozemku je Občanské sdružení Linaheim, a to na základě nájemní smlouvy ze dne 15. 5. 2014.

[4] Jak žalobci uvádějí, podmínky, které musí být splněny k tomu, aby mohl příslušný stavební úřad vydat územní souhlas, definuje § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). V tomto případě žalovaný vydal územní souhlas v rozporu s platnými stavebně-právními předpisy, čímž bylo zasaženo do práv žalobců i třetích osob, a dopustil se tudíž nezákonného zásahu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost zásahu dovozovali žalobci z níže uvedených skutečností.

[5] Prvním žalobním bodem je tvrzený rozpor územního souhlasu s § 96 odst. 1 stavebního zákona, kdy jednou z podmínek vydání územního souhlasu je, že stavební záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Předmětný územní souhlas ve svém obsahu sděluje, že „*k navýšení stávajícího odtoku dešťových vod do kanalizace nedojde*“. Toto tvrzení je dle žalobců nepravdivé za situace, kdy má být k veřejné kanalizaci nově připojena budova č. p. 179, čímž dojde k navýšení odtoku dešťové vody o plochu cca 100 m², a tím i ke zvýšení nároků na technickou infrastrukturu.

[6] Zadruhé žalobci tvrdí rozpor územního souhlasu s § 96 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, kdy vydaný územní souhlas umísťuje stavbu kanalizační přípojky tak, že nově budovaná přípojka má vyústit nikoli do jednotné kanalizační stoky, ale do kanalizační přípojky příslušející k budově č. p. 835 na pozemku p. č. 64/1, která je ve vlastnictví žalobců a) a b). Z vyjádření Brněnských vodáren a kanalizací, a.s. (dále jen „BVK“) a Magistrátu města Brna, které jsou součástí správního spisu, je zřejmé, že přípojka není vlastnictvím BVK ani Statutárního města Brna. Přípojka (v projektu v nepravdivě označovaná jako „sdrúžená přípojka“) je tedy v souladu s § 3 odst. 3 zákona 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) vlastnictvím shora uvedených vlastníků pozemku p. č. 64/1 a budovy č. p. 835 postavené na tomto pozemku.

[7] Jako třetí žalobní bod žalobci uvádějí, že územní souhlas je vydán v rozporu § 96 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, neboť stavebník nedoložil souhlas vlastníka stavby, na kterou se chce připojit. Jelikož je stavbou dotčen pozemek p. č. 70, který je ve vlastnictví

Statutárního města Brna, byl jeho souhlas zákonným předpokladem pro vydání územního souhlasu. Rada Městské části Brno-Jundrov na svém zasedání ze dne 28. 11. 2014 schválila záměr stavebníka vybudovat splaškovou kanalizaci, ale toto své rozhodnutí podmínila splněním mj. podmínky, že stavebník obdrží souhlas nájemce dotčeného pozemku p. č. 70, tj. Občanského sdružení Linaheim; tato podmínka však nebyla splněna.

[8] V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobci tvrdili rozpor územního souhlasu s § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, kdy povinnou náležitostí žádosti o územní souhlas je stanovisko vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, což je v tomto případě BVK. Vyjádření BVK ze dne 7. 7. 2015 obsahuje v části „Odkanalizování“ text, kterým vlastník veřejné technické infrastruktury vyjadřuje souhlas s rekonstrukcí vnitřních kanalizačních rozvodů a nové osazené spadišťové revizní šachty na kanalizační přípojce. Stavebník ale v žádosti o vydání územního souhlasu uvádí, že žádá o vybudování přípojky – tj. zcela nové přípojky. Územní souhlas překračuje stanovisko BVK, když je toto stanovisko uděleno k rekonstrukci vnitřních kanalizačních rozvodů, přičemž územní souhlas (stejně jako návrh stavebníka) hovoří o vybudování zcela nové přípojky. Z toho vyplývá, že žalovaný vydal územní souhlas pro jiný záměr, než byl schválen vlastníkem technické infrastruktury a tím porušil § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona.

[9] V rámci pátého žalobního bodu žalobci konečně tvrdí rozpor územního souhlasu s § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, neboť z trasy kanalizačního rozvodu, jak je popsána v textu územního souhlasu a zakreslena v příloze „koordinační situace“, která je součástí spisu vedeného žalovaným, je patrné, že tato vede v těsné blízkosti pozemku p. č. 63, který je ve spoluvlastnictví všech žalobců. Pouhým okem je zřejmé, že mezi trasou kanalizačního rozvodu a pozemkem p. č. 63 je vzdálenost menší než 2 metry, přičemž pozemek p. č. 70, na kterém je stavba realizována, má s pozemkem p. č. 63 společnou hranici. Ze zákona tak nastupuje podmínka doložení souhlasu vlastníků pozemku p. č. 63, který stavebníkovi nebyl udělen, a ani o něj nebylo požádáno. Za těchto okolností měl stavební úřad zahájit územní řízení o umístění stavby a se žalobci jednat jako s účastníky tohoto řízení.

[10] Žalobci proto navrhli (přičemž svůj petit do závěrečné podoby upravili při jednání soudu), aby soud vydal rozsudek, dle kterého je vydání předmětného územního souhlasu nezákonným zásahem.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobců, duplika žalovaného

[11] Žalovaný se s námitkami žalobce neztotožnil. V první řadě vymezil, že předmětná stavba přípojky splaškové kanalizace představuje stavbu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 10. stavebního zákona.

[12] Obecně žalovaný k žalobě uvedl, že již sdělením ze dne 2. 9. 2015 byl zástupce žalobců vyrozuměn, že se i přes formální označení daného stavebního záměru jedná věcně pouze o stávající přípojku kanalizace, která je napojena na kanalizační řad v ulici V. Stávající přípojka kanalizace je v úseku napojení od jednotné kanalizační stoky pro veřejnou potřebu vedoucí v dané ulici po kanalizační šachtu. To, že se v daném úseku od napojení na stoku jedná o přípojku, je dáno definicí přípojky dle § 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž kanalizační přípojka není vodním dílem. Stavebním záměrem přitom

v dané věci byl vnitřní vodovod ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích. Vnitřní vodovod není vodním dílem a stavebním záměrem v daném případě není výstavba nové přípojky splaškové kanalizace (později žalovaný upřesnil, že měl na mysli nikoli vnitřní vodovod, ale vnitřní kanalizaci dle § 2 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích). Bližší specifikace záměru stavebníka je uvedena v územním souhlasu, kdy se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 10. stavebního zákona jedná o umístění kanalizačních rozvodů a osazení splaškové revizní šachty na kanalizační přípojce. Navíc souhlas vlastníka pozemku p. č. 70 je součástí podkladů pro vydání územního souhlasu a nájemce pozemku není osobou, která by byla uvedena v § 96 stavebního zákona a ani v jiném souvisejícím ustanovení, protože není stavebním zákonem ani vyžadován souhlas či vyjádření takové osoby.

[13] Dále žalovaný sdělil, že se v případě rodinného domu na adrese V. 179/172 nejedná o nové napojení, neboť daný dům je stávajícím objektem a již v minulosti na veřejnou kanalizační stoku napojen byl. V tomto směru žalovaný odkázal na příslušnou projektovou dokumentaci a vyjádření BVK, dle nichž se jedná o otázku stávající kanalizační přípojky. Při stavebních úpravách daného domu nedošlo ke zvětšení zastavěné plochy objektu a tudíž ani k navýšení množství odpadních vod (tento objekt dříve obsahoval dvě oddělené části domu se dvěma bytovými jednotkami, nyní obsahuje pouze jednu bytovou jednotku). Žalovaný poukázal, že je obvyklé, že stavebník v průběhu stavby zjistí, že původní kanalizační rozvod je neprůchodný nebo jinak problematický a zajišťuje odkanalizování svého domu jiným způsobem, a to návrhem nového kanalizačního rozvodu po témže pozemku. Žalovaný zmínil historické souvislosti vzniku dotčených rodinných domů ve dvacátých letech 20. století. Požadavek provést funkční odkanalizování rodinného domu v místě, kde existují stávající sdružené přípojky, a v ulici V. veřejná jednotná kanalizační stoka, je zcela obvyklé a navíc v souladu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Žalobci tak vychází z mylných předpokladů, neboť stavební záměr nevyžaduje nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu (tou je dle zákona míněna veřejná kanalizační stoka – zde by se jednalo o hlavní kanalizační řad v ulici V., do něhož není zasahováno) a nedojde k navýšení odtoku dešťových vod do kanalizace.

[14] Žalovaný rovněž uvedl, že vydaný územní souhlas umísťuje pouze nové vnitřní kanalizační rozvody tak, že nově budované vnitřní kanalizační rozvody mají vyústit do stávající původní sdružené kanalizační přípojky, která je vyústěna do kanalizační stoky. Z žádného předloženého pokladu, přičemž minimálně žalobce a) měl možnost takový podklad předložit, nevyplývá vlastnictví žalobců a) a b) ke kanalizační přípojce; žalobcům nepřísluší hájit vlastnická práva jiných osob. Není navíc zřejmé, zda byla podána ze strany žalobců a) ab) určovací žaloba ve vztahu k dané kanalizační přípojce. K vlastnictví kanalizační přípojky žalovaný odkázal na § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[15] Žalovaný taktéž konstatoval, s odkazem na text příslušného usnesení, že byly splněny podmínky stanovené Radou městské části Brno-Jundrov na její 1. schůzi konané dne 19. 11. 2014.

[16] Dále žalovaný uvedl, že se v případě stavebního záměru jednalo pouze o formální název „přípojka splaškové komunikace“, neboť v textu územního souhlasu je uvedeno, že se jedná o umístění kanalizačních rozvodů a osazení splaškové revizní šachty na kanalizační

přípojce. V tomto smyslu vyznívá i vyjádření BVK ze dne 7. 7. 2015, zn. 721/016296/2015/IHö/ERi (nejedná se tak o vybudování zcela nové přípojky).

[17] Dle žalovaného nelze seznat ani rozpor s § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona. V předložené koordinační situaci jsou totiž odstupové vzdálenosti větší než 2 m vyznačeny okótováním a umístění spadišťové šachty č. 1 s ohledem na hranici s pozemkem p. č. 63 se předpokládá dle skutečného vytýčení stávající přípojky tak, aby i zde byla vzdálenost 2 m dodržena. Minimální vzdálenost 2 m je určena nejen § 96 stavebního zákona, ale § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Dodržování stavebního zákona a prováděcích předpisů je tedy povinné a i v daném případě stavebník při provádění stavby daná ustanovení musí respektovat. Stavební úřad přitom přezkoumal předloženou žádost o vydání územního souhlasu z hledisek uvedených v § 96 stavebního zákona a zjistil, že požadované podmínky byly splněny.

[18] Závěrem žalovaný poznamenal, že mu není zřejmá podstata a důvod podání žaloby, a to vzhledem k tomu, že rozvody kanalizace podle územního souhlasu nebyly provedeny. Stavebník totiž provedl průzkumné práce (částečný výkop na pozemku p. č. 70) a zjistil uložení původních rozvodů, kdy posléze provedl pouze výměnu potrubí kanalizačního rozvodu v původní trase. Ačkoli územní souhlas je účinný, podle tohoto souhlasu nebyla a nebude prováděna žádná stavba, přičemž uplynutím 2 let účinnost územního souhlasu v souladu se stavebním zákonem automaticky zanikne.

[19] Dne 9. 2. 2016 žalovaný soudu doručil své doplňující vyjádření a „*doplnění dohledaných podkladů*“. Jednalo se především o kopii kupní smlouvy mezi žalobci a) a b) a předchozím vlastníkem rodinného domu na adrese V. 835/166a, kdy v jejím textu jsou popsány předávané nemovitosti. Z této kupní smlouvy, s přihlédnutím k příslušné právní úpravě a judikatuře, jakož i ke složitým „historickým“ okolnostem vzniku a dalšího osudu dotčených rodinných domů, nevyplývá, že by žalobci a) a b) byli vlastníky jimi nárokované přípojky kanalizace (žalovaný poukazuje na rozdílnost pojmů přípojka kanalizační a kanalizační rozvody). Vlastník pozemku p. č. 70, a tedy i vlastník dané přípojky na tomto pozemku (Statutární město Brno), i správce vodovodů a kanalizací (BVK) přitom vyjádřili souhlas s napojením kanalizačního rozvodu stavebníkoví.

[20] Podáním ze dne 3. 3. 2017 žalobu doplnili také žalobci, když rozvedli výše uvedené žalobní body.

[21] Žalobci doložili kupní smlouvu, na základě níž manželé P. vlastní dům č. p. 835 a pozemkem p. č. 64/1. Z přiloženého znaleckého posudku obsahující soupis převáděných nemovitostí, dovozují, že i kanalizační přípojka je součástí předmětného smluvního ujednání. Žalovaný přitom nebyl oprávněn činit si úsudek či rozhodovat o existenci nebo rozsahu vlastnických práv.

[22] Žalobci dále uvedli, že neexistuje žádná „sružená přípojka“. Jedná se o účelovou fabulaci umožňující obejít souhlas vlastníka přípojky. K tomu žalobci předložili znalecký posudek ze dne 20. 11. 2015, č. 1906-25/15, vypracovaný doc. Ing. B. P., CSc., z něhož plyne, že předmětnou kanalizační přípojkou je do kanalizační stoky připojena budova č. p. 835. I kdyby přitom síť pod pozemkem p. č. 70 vlastnil jiný subjekt, bylo by třeba, aby byl

dán jeho souhlas s umístěním stavby i připojení k již existující stavbě „sdržené přípojky; takový souhlas však nebyl dán a nebylo o něj ani požádáno.

[23] Dle žalobců žalovaný nesprávně dovodil, že v případě předmětné stavby (novostavby) kanalizační přípojky se jedná o vnitřní vodovod dle § 2 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích. BVK ostatně nejsou nadány, z hlediska svého majetkoprávního a jiného postavení, autorizovat napojení stavebníka na kanalizační přípojky ve vlastnictví třetích osob.

[24] Doplnění žaloby dále obsahuje tvrzení, že dům č. p. 179 nikdy nebyl kanalizační přípojkou do veřejné kanalizace napojen, resp. že nebyl napojen v trase, v níž byla územním souhlasem povolena stavba. K důkazu předložili žalobci fotografie spodní části domu č. p. 179 a nyní realizované přípojky, z nichž je zřejmé, že kanalizace z tohoto objektu nebyla v daném místě vůbec vyústěna. Žalobci doložili kupní smlouvu, kterou stavebník nabyt dům č. p. 179 a pozemek p. č. 67 do svého vlastnictví, z níž vyplývá, že předmětem převodu není kanalizační přípojka. Výše uvedené vyplývá i ze sdělení žalovaného označeného jako „*Sdělení k podání ze dne 2. 10. 2015 ve věci podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby ve smyslu ust. 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. stavební zákon*“ ze dne 5. 11. 2015. Z tohoto sdělení mj. vyplývá, že kanalizační přípojka, posléze připojení v „původní trase“ je napojena na kanalizační přípojku k domu č. p. 177; tato přípojka je též označena jako „stávající sdržená přípojka kanalizace“, což zásadě mění vše dříve uvedené ve vyjádřeních žalovaného k žalobě i v obsahu územního souhlasu.

[25] Žalobci dle obsahu spisu poznamenávají, že za pozornost stojí i postup žalovaného, který již dne 8. 7. 2015 měl telefonicky obdržet informace o provádění výkopu kanalizace v jiné než územním souhlasem odsouhlasené trase. Celá skutková posloupnost souvisejících výkopových prací přitom dokládá pouze účelovost tvrzení žalovaného. S tím souvisí i skutečnost, že v zápisu žalovaného ze dne 5. 8. 2015 z kontrolní prohlídky stavby není o nově objevené a výkopy odhalené kanalizaci na pozemku p. č. 70 ani zmínka a stavebník je korigován ohledně schváleného stavebního záměru i jeho trasy. Obsahem spisu jsou pak fotografie doručené žalovanému dne 2. 9. 2015, z nichž není zřejmé, kde, kým a proč byly pořízeny.

[26] Dále žalobci rozporují žalovaným používaný pojem „sdržená přípojka“, který není právně upraven a žalovaný jej definuje různě a proměnlivě. Dle žalovaného takovou přípojkou má být kanalizační přípojka odvádějící splašky z domu č. p. 835 i z domu č. p. 177. Jsou od sebe přitom 12 m vzdáleny a napojují se celkem logicky na hlavní kanalizační stoku. Samostatné zaústění kanalizační přípojky z domu č. p. 177 musí být ovšem žalovanému známo z jeho činnosti při řešení havarijní situace na rohu pozemků p. č. 70 a 61/1. Nepodložená jsou pak tvrzení žalovaného týkající se vzniku kolonie Linaheim a toho, že původně kanalizační a vodovodní potrubí sloužilo více stavbám; je totiž faktem, že vodovodní rozvod byl ke všem objektům vystavěn na základě povolení ONV II v Brně ze dne 28. 9. 1976, č. j. 5544/76-317/Pro.

[27] Co se týká odstupové vzdálenosti, lze z „koordinační situace“ odměřit, že trasa kanalizace je ve vzdálenosti menší než 2 m od pozemku p. č. 63 a stavby na ní postavené. Sdělení žalovaného, že oproti projektu se předpokládá, že stavba bude realizována v dostatečné vzdálenosti, nechávají žalobci na posouzení soudu. Není nadto dodržena

vzdálenost od terasy domu č. p. 177 (při realizaci dle územního souhlasu by byla podkopána v základech).

[28] Za účelový považují žalobci argument žalovaného, že stačilo požádat o souhlas nájemce pozemku p. č. 70 a nebylo třeba takový souhlas získat. Navíc tato žádost je v originále založena ve správním spisu; není zřejmé, že by byla také odeslána.

[29] Podáním ze dne 17. 3. 2017 se k replice žalobců vyjádřil žalovaný. Ten uvedl, že stavba dvou rodinných domů na adrese V. 835/166a (ve vlastnictví žalobců) a V. 177/168 dříve představovala jediný rodinný dům se dvěma bytovými jednotkami, a to až do roku 2003, kdy došlo k rozdělení nemovitosti. Přitom kupní smlouvu ze dne 25. 5. 1966 prodal stávající objekt Podnik bytového hospodářství ONV II v Brně, který měl ve správě domek ve vlastnictví Československého státu nabyvatelům do podílového vlastnictví; nabyvateli byli a) manželé N. a b) paní J. K. (poté provdaná J.).

[30] Přitom dle vyhlášky č. 144/1978 Sb., o veřejných vodovodech a veřejných kanalizacích (dále jen „vyhláška č. 144/1978 Sb.“) tzv. veřejná část vodovodní či kanalizační přípojky byla součástí veřejného vodovodu či kanalizace. Tím však nebyla řešena otázka vlastnictví veřejné části přípojky. Dle žalovaného socialistický investor coby originární vlastník přípojky byl – směrnicemi či pokyny nadřízených orgánů – motivován převádět její veřejnou část prostřednictvím správce vodovodu do vlastnictví státu či jiného socialistického vlastníka veřejného vodovodu. Správci vodovodů k tomu zřejmě nebyli přespráviš ochotni, a proto jim posléze byla (od 1. 1. 1989 do 31. 12. 2002) stanovena povinnost veřejnou část přípojky od investora přebírat (tj. nabývat vlastnictví pro vlastníka vodovodu). Veřejná část přípojky bývá dle žalovaného nesprávně ztotožňována výhradně s částí přípojky uložené v pozemcích tvořících veřejné prostranství, i když vyhláška č. 144/1978 Sb. v § 2b odst. 3 veřejnou část přípojky vymezovala širěji. Veřejným prostranstvím pak byl pozemek p. č. 70 ještě v době platnosti vyhlášky statutárního města Brna 22/2010 o místních poplatcích, ve které jsou tato veřejná prostranství vyjmenována, a to až do doby uzavření smlouvy se Občanským sdružením Linaheim, kdy bylo povoleno uzavření brankou dosud volně přístupného pozemku.

[31] Žalovaný dále uvádí, že od 90. let 20. Století docházelo k majetkovým převodům předmětného rodinného domu a v roce 2003 k jeho rozdělení, přičemž v žádném z nabývacích titulů není uvedeno nabytí jakékoli přípojky do vlastnictví nabyvatelů – vlastnictví přípojek ve smyslu vyhlášky č. 144/1978 Sb. svědčilo socialistickému státu.

[32] K otázce (ne)existence kanalizační přípojky žalovaný odkázal na § 2 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, z něhož dovozuje, že sporná kanalizační přípojka je tzv. vnitřní kanalizací, přičemž žalobci toto ustanovení citují neúplně a interpretují účelově. Přitom k původnímu napojení objektu V. 172 (vlastníkem je stavebník) žalovaný disponuje věřenou projektovou dokumentací pro ohlášení stavby (zpracována Ing. arch. F. S.), kde v textové části průvodní zprávy je uvedeno, že objekt je napojen rozvody technické infrastruktury v podobě „kanalizační přípojka – stávající přípojka, do které nebude zasahováno“.

[33] Žalovaný též k pojmu, který žalobci zpochybňují, tedy „sdružená přípojka“, odkazuje na odborné prameny, které s daným pojmem pracují, jakož i na související ustanovení § 3a odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[34] K problematice odstupových vzdáleností žalovaný opět zdůraznil, že povinnost dodržet odstupovou vzdálenost je dána právním předpisem, vyhláškou č. 501/2006 Sb.; odstupové vzdálenosti tak nelze vyvozovat z příslušného výkresu v měřítku 1:200, a to i s ohledem na to, že pro umístění stavebního záměru podle § 96 stavebního zákona není třeba zpracovat dokumentaci ani autorizovanou osobou, zpracování této dokumentace není vybranou činností ve výstavbě (podle § 158 stavebního zákona), přičemž dle § 96 odst. 3 písm. e) stavebního zákona je vyžadován jednoduchý technický popis záměru s přiloženými výkresy.

[35] Závěrem žalovaný s odkazem na usnesení rady Městské části Brno-Jundrov ze dne 2. 5. 2016 z její 37. schůze dovozuje, že v dané věci postačilo, z hlediska souhlasu nájemce se stavebním záměrem, pouze Občanské sdružení Linaheim o souhlas požádat, nikoli jej také získat. Žalovaný má přitom za to, že Občanskému sdružení Linaheim byla žádost stavebníka zaslána.

III. Ústní jednání

[36] Při ústním jednání dne 24. 3. 2017 zástupce žalobců uvedl, že odkazuje na žalobu a písemná vyjádření ve věci. Sdělil, že soud by při řešení otázky vlastnictví přípojky odvádějící vodu z domu č. p. 835 měl přihlédnout ke znaleckému posudku Ing. P. a také k možnému vydržení dané přípojky. Rovněž odkázal na kupní smlouvu, na jejímž základě žalobci nabyli rodinný dům do svého vlastnictví a také na posudek, který je přílohou této smlouvy. Žalobci tak byli v dobré víře ve vztahu k vlastnictví přípojky. Zmínil také právní domněnku vyplývající z § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích.

[37] Dle žalobců také není jasné, na co byl žalobou napadený souhlas vydán. Ten se týká údajné (tou dobou existující) sdružené přípojky, přičemž stavebník posléze zjistil, že existuje původní kanalizace, což představuje dost zásadní změnu okolností (nebylo tedy dle souhlasu zřejmé, zda se v případě záměru stavebníka má jednat o novou kanalizační přípojku, její rekonstrukci, apod.).

[38] K tomu, proč stále trvají na své žalobě, žalobci uvedli, že souhlas je stále účinný a neuběhla dvouletá doba jeho platnosti a lze tedy uvažovat, že podle něj bude probíhat stavba; zároveň by napojením dalšího domu a zvýšením průtoku došlo k ohrožení stavu jejich kanalizační přípojky. Ohledně problematiky odstupových vzdáleností dodali, že není možný takový postup, že by se vzdálenosti měřily až *ex post*, jak se podává z názoru žalovaného. Rovněž není možné se v daném kontextu spoléhat na to, že stavebník bude dodržovat právní předpisy.

[39] Dle žalovaného žalobci nevyčerпали právní prostředky ochrany, které dle žalovaného spočívají v možnosti přezkumu souhlasu.

[40] Žalovaný za případné nepovažuje ani názory žalobců, v jejichž rámci je zpochybňováno názvosloví používané v souhlasu, projektu či obecně ve stavebních řízeních (pojmy jako kanalizace, sdružená přípojka apod.), když tyto termíny nejsou vždy podchyceny v právních předpisech, ale praxe s nimi pracuje. V souvislosti s tím zopakoval svou argumentaci, že v případě kanalizace na pozemku p. č. 70 se jedná o tzv. vnitřní kanalizaci.

[41] Žalovaný také uvádí, že sporná kanalizační přípojka žalobcům nepatří. Poukazuje na to, že dotčený rodinný dům byl do roku 2003 jediným objektem, kdy poté došlo k rozdělení domu na dvě jednotky. Dle žalovaného není možné, aby v takovém případě kanalizační přípojka připadla jen žalobcům, a nikoli také vlastníkům druhé jednotky vzniklé rozdělením. Žalovaný také poukázal na vývoj vlastnictví pozemku p. č. 70, na to, že dříve tento pozemek byl ve vlastnictví státu a neexistuje žádný předávací protokol, který by svědčil o tom, že by žalobcům stát kanalizační přípojku předal. O převodu vlastnictví v tomto smyslu nesvědčí ani kupní smlouvy týkající se domu č. p. 835 a není ani žádný platný právní důvod, o který by se mohla opírat oprávněná držba kanalizační přípojky. Znalecký posudek Ing. P. je v tomto směru irelevantní.

[42] K otázce odstupových vzdáleností žalovaný poukázal na povinnosti stanovené vyhláškou č. 501/2006 Sb. a zopakoval názory prezentované ve svém podání ze dne 17. 3. 2017.

[43] Žalovaný se též vyjádřil tak, že stavebník dle souhlasu postupovat může, ale nemusí. Pokud již kanalizační přípojku realizoval jiným způsobem, není pravděpodobné, že by ji stavěl ještě jednou dle předmětného územního souhlasu. Dle žalovaného je také zavádějící žalovaným prezentovaná citace § 2 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, přičemž ve věci byly splněny i podmínky týkající se žádosti o souhlas Občanského sdružení Línaheim.

[44] Soud k návrhu účastníků řízení provedl nad rámec obsahu správního spisu důkazy: kupní smlouva o převodu nemovitostí ze dne 6. 11. 2003, uzavřená mezi panem L. Ž. a žalobci, a to včetně znaleckého posudku č. 1428/2003 zpracovaného Ing. T. H., který obsahuje i ocenění kanalizační přípojky; fotografie zachycující dům ve vlastnictví stavebníka, týkající se způsobu napojení tohoto domu na kanalizaci; kupní smlouva mezi prodávajícími a paní Z. V. k domu č. p. 179 a pozemku p. č. 67; kopie titulní strany povolení kanalizační přípojky ONV II v Brně ze dne 28. 9. 1976, č. j. 5544/76-317/Pro; znalecký posudek ze dne 30. 11. 2015, č. d. 1906-25/15, zpracovaný doc. Ing. B. P., CSc., týkající se napojení domu č. p. 835 na kanalizační přípojku před tímto domem; potvrzení Úřadu městské části města Brna Brno-Jundrov ze dne 11. 6. 2003, č. j. SÚ – 216/03 – MP, o rozdělení rodinného domu na ulici V. 168, na pozemku p. č. 64; dohoda o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví ze dne 25. 7. 2003, uzavřená mezi paní J. J. a panem L. Ž.; stavební povolení Úřadu městské části města Brna Brno-Jundrov ze dne 14. 4. 2004, č. j. SÚ – 059/04 MT, kterým se vydává stavební povolení na vestavbu a stavební úpravy rodinného domu na adrese V. 166A; znalecký posudek ze dne 8. 1. 2006, č. 3653-003/06, týkající se posouzení možnosti reálného rozdělení budovy V. 166/176; kupní smlouva ze dne 25. 6. 1966 uzavřená mezi Podnikem bytového hospodářství ONV II v Brně a manželi N. a paní J. K. o prodeji domu na adrese V. 177; dokument označený jako „užívání a údržba objektů na poz. parcele č. 70 – k.ú. J., V. ul.“ ze dne 30. 11. 1981; kupní smlouva ze dne 3. 3. 2003, uzavřená mezi panem R. B. a panem L. Ž. o prodeji rodinného domu na adrese V. 177/168; příloha č. 3 obecně závazné vyhlášky

Statutárního města Brna č. 22/2010, o místních poplatcích, týkající se statusu pozemku p. č. 70; zápis ze 37. Schůze Rady městské části Brno-Jundrov ze dne 2. 5. 2016, týkající se mj. žádosti Občanského sdružení Linaheim o vyjádření městské části k užívání pozemků p. č. 69 a 70.

IV. Posouzení věci soudem

[45] Zdejší soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba je důvodná.**

[46] Předmětem podané žaloby učinili žalobci zásah žalovaného spočívající ve vydání územního souhlasu ze dne 31. 7. 2015, č. j. MCBJUN/02494/2015-14-464/US/Oc, označeného jako *přípojka splaškové kanalizace Brno-Jundrov č. p. 179, V. 172 [...] na pozemku p. č. 70 k. ú. J.*“.

[47] V takto vymezeném rámci se soud nejdříve musel zabývat splněním podmínek řízení.

[48] Podle § 82 s. ř. s. „[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

[49] Žalovaným je podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

[50] Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

[51] Zákon pojem nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení blíže nedefinuje. Jde o vcelku různorodou skupinu úkonů, které nenaplní znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců, přímo je zkrátit na právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58, dostupný na www.nssoud.cz). Musí se jednat o opatření, které je závazné a lze jej vynutit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91, publikovaný pod č. 2199/2011 Sb. NSS).

[52] Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Není-li tedy byt' jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publikovaný

pod č. 603/2005 Sb. NSS, dále též např. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20, dostupný na www.nssoud.cz).

[53] Jak plyne z výše uvedeného, o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se v první řadě jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80, publikovaný pod č. 1176/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58).

[54] Aktivní legitimace v řízení o žalobě ve smyslu § 82 s. ř. s. tedy svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to již je otázkou pro posouzení žaloby ve věci samé). Přímé zkrácení na svých právech napadeným aktem žalovaného je ze strany žalobců tvrzeno a je jím argumentováno. Tato podmínka řízení je tedy splněna.

[55] Pokud jde o legitimaci pasivní, žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Tu je nepochybně správním orgánem žalovaný; jeho identifikace není spornou. Spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je tedy splněna.

[56] Žaloba byla podána dne 2. 10. 2015, přičemž z časového vymezení specifikovaného zásahu vyplývá, že byla podána včas.

[57] Rovněž není dána nepřipustnost žaloby dle § 85 s. ř. s. v tom smyslu, že by se žalobci mohli ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky a přitom tuto možnost nevyužili; je třeba vzít v potaz rovněž skutečnost, že dle § 85 s. ř. s. netřeba příslušné právní prostředky vyčerpat, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný (nadto za právní prostředek ochrany nebo nápravy, který má žalobce v případě řízení dle § 82 a násl. s. ř. s. za povinnost vyčerpat, z povahy věci není možné považovat podnět k provedení přezkumného řízení). K dané otázce, stejně jako k napadenému aktu žalovaného, lze uvést, že jeho povaha jako nezákonného zásahu, již byla vymezena judikaturou správních soudů. Zejména je třeba připomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, publikované pod č. 2725/2013 Sb. NSS, dle něhož souhlasy vydávané dle stavebního zákona, zejména dle § 96, § 106, § 122 a § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“); tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. a soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s.

[58] Soud konstatuje, že předmětný územní souhlas se odvolává na skutečnost, že žalovaný žádost o územní souhlas posoudil a souhlas vydal dle § 96 odst. 1, 2 a 4 stavebního zákona a § 15a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního

opatření a stavebního řádu, kdy povaha umísťované stavby byla určena s odkazem na § 103 odst. 1 písm. e) bod 10. stavebního zákona.

[59] Dle § 96 odst. 1 stavebního zákona „[m]ísto územního rozhodnutí stavební úřad vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů posuzovaných ve zjišťovacím řízení, nebo pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.“ Podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona územní souhlas postačí v případech stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona. Přitom dle § 103 odst. 1 písm. e) bod 10. stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby „vodovodní, kanalizační a energetické přípojky včetně připojení stavby a odběrných zařízení vedených mimo budovu nebo připojení staveb plnicích doplňkovou funkci ke stavbě hlavní na rozvodné sítě a kanalizaci stavby hlavní“.

[60] V rámci takto vymezeného právního kontextu věci soud k posouzení jednotlivých žalobních bodů předesílá již dříve vzpomenuté, a to sice, že je vázán žalobními body, a nadto, že žalobce (žalobci) v rámci řízení dle § 82 a násl. s. ř. s. mohou namítat pouze zkrácení na svých vlastních právech, nikoli právech jiných osob; není úlohou žalobců v příslušném soudním řízení iniciovat jakousi všeobecnou kontrolu zákonnosti vadných aktů veřejné správy, stejně jako je zákon nezmocňuje k podávání pomyslné *actio popularis*.

[61] Z důvodů uvedených v předchozím odstavci soud nemohl popřát sluchu (samotnému o sobě) prvnímu žalobnímu bodu, v jehož rámci žalobci namítají, že předmětný stavební záměr vyžaduje nové nároky na technickou infrastrukturu, neboť k veřejné kanalizaci má být nově připojena budova č. p. 179, čímž dojde k navýšení odtoku dešťové vody o plochu cca 100 m², a tím ke zvýšení nároků na technickou infrastrukturu.

[62] Pojem technické infrastruktury je vymezen v § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona, dle něhož se veřejnou infrastrukturou rozumí pozemky, stavby, zařízení, a to „technická infrastruktura, kterou jsou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, stavby ke snižování ohrožení území živelními nebo jinými pohromami, stavby a zařízení pro nakládání s odpady, trafostanice, energetické vedení, komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě, produktovody“. V posuzovaném případě je podstatným pojmem „kanalizace“; ten je definován v § 2 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích, dle něhož „[k]analizace je provozně samostatný soubor staveb a zařízení zahrnující kanalizační stoky k odvádění odpadních vod a srážkových vod společně nebo odpadních vod samostatně a srážkových vod samostatně, kanalizační objekty, čistírny odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizace. Odvádí-li se odpadní voda a srážková voda společně, jedná se o jednotnou kanalizaci a srážkové vody se vtokem do této kanalizace přímo, nebo přípojkou stávají odpadními vodami. Odvádí-li se odpadní voda samostatně a srážková voda také samostatně, jedná se o oddílnou kanalizaci. Kanalizace je vodním dílem.“ Z dané definice, stejně jako z definice pojmu „kanalizační přípojka“ dle § 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích („Kanalizační přípojka je samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od

vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě. Kanalizační přípojka není vodním dílem.“) lze dovodit, že stávající kanalizační přípojka na pozemku p. č. 70, jejíhož vlastnictví se v dalších bodech žaloby žalobci domáhají, není součástí kanalizace, jejíž „ochrany“ se žalobci dovolávají. K rozlišení mezi pojmy kanalizace a kanalizační přípojka, jakožto k rozlišení mezi samostatnými entitami v právním smyslu, soud pro úplnost odkazuje z odborné literatury na příslušný komentář k § 3 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích (Rubeš, P. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. ASPI ID: KO274_2001CZ) či z judikatury na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2012, sp. zn. 22 Cdo 2653/2011, dostupný na www.nsoud.cz, v jehož rámci Nejvyšší soud mezi předmětnými pojmy rovněž rozlišuje a mj. konstatuje, že není „pochybnost o tom, že součástí kanalizace jsou ty stavby, které slouží k jejímu provozu, nikoliv ty, ze kterých je – jako v daném případě – jen do kanalizace odváděna srážková voda“.

[63] V uvedeném smyslu tedy není na tomto místě třeba nalézat podrobnou a úplnou definici „sporné“ stavby, neboť je nepochybné, že jejím prostřednictvím mělo dojít pouze k připojení domu č. p. 179 ke kanalizaci. Své vlastnické právo k „veřejné“ kanalizaci žalobci nijak netvrdí a ani zprostředkovaně z jejich žaloby navíc nevyplývá, jak jsou jejich práva „přímo“ zasažena napojením domu č. p. 179 na dotčenou kanalizaci. Žalobci se tedy nepřipustně domáhají ochrany práv jiné osoby (vlastníka samotné kanalizace), popř. abstraktně pojatého veřejného zájmu vázajícího se k této kanalizaci.

[64] Přitom soud v návaznosti na výše uvedené a na skutečnosti v řízení zjištěné má za to, že charakter stavby, k níž se napadený územní souhlas váže, je poměrně jednoznačný: jedná se o kanalizační přípojku. Zde soud odkazuje na definice obsažené v § 3 odst. 2 a § 2 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích. Je tak třeba odmítnout později prezentovaný názor žalovaného, že se snad jedná o vnitřní kanalizaci dle § 2 odst. 8 téhož zákona (původní zmínku, že by se mělo jednat o *vnitřní vodovod* dle § 2 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích, posléze žalovaný, jak již bylo řečeno, označil jako omyl). V tomto směru soud odkazuje na již citovanou odbornou literaturu (Rubeš, P. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. ASPI ID: KO274_2001CZ), která k § 2 odst. 8 uvádí, že „[v]nitřní kanalizace je potrubí sloužící k odvádění odpadní nebo srážkové vody z připojené nemovitosti do kanalizace. V případě, že na pozemku stojí stavba, z níž jsou odváděny odpadní vody, vnitřní kanalizace tvoří potrubí uvnitř budovy. Jestliže z jedné budovy (viděno půdorysně) paralelně vychází více odpadních trub, které jsou nakonec napojeny na kanalizační stoku jedním společným potrubím, k vnitřní kanalizaci patří ještě všechna potrubí vedoucí do místa, odkud ke kanalizační stoce pokračuje jediné potrubí (kanalizační přípojka). Podobně jako vnitřní vodovod i vnitřní kanalizace je součástí připojené nemovitosti. Nalezení hranice mezi přípojkou a vnitřní kanalizací má shodný smysl jako u přípojky a vnitřního vodovodu.“ Soud z uvedeného dovozuje, že pojem „spojení vnějších potrubí“ je třeba vztáhnout k jediné budově, zde k budově ve vlastnictví žalobců (popř. nemovitosti na adrese V. 177/168; k tomu také níže).

[65] K samotné argumentaci žalobců pak soud uvádí, že z povahy věci, obsahu správního spisu i skutečností zjištěných v soudním řízení je zřejmé, že rodinný dům č. p. 179 musel být v minulosti na kanalizaci připojen a stavba dle rozporovaného územního souhlasu daný stav maximálně obnovuje (s rozdíly vyplývající z níže rozebíraného); není ostatně také nijak zřejmé, jak by (opětovné) připojení jediného rodinného domu p. č. 179 na „veřejnou“

kanalizaci v ulici V. mělo ohrozit funkčnost dané kanalizace a rovněž ve vyjádření BVK ze dne 7. 7. 2015, zn. 721/01629/2015/IHö/ERi, je výslovně uvedeno, že „[k] navýšení stávajícího odtoku dešťových vod do jednotné kanalizace nedojde“. I kdyby tak, byť zprostředkovaně, žalobci hájili svá vlastní práva, pak z daného důvodu nezákonnost předmětného územního souhlasu seznat nelze.

[66] V rámci druhého žalobního bodu žalobci tvrdí porušení § 96 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Dle tohoto ustanovení k žádosti o územní souhlas žadatel připojí „*doklady prokazující jeho vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem; anebo souhlas podle § 86 odst. 3*“. Konkrétně se přitom žalobci dovolávají vlastnictví kanalizační přípojky příslušející k budově č. p. 835, která je v jejich vlastnictví, když stavebník nedoložil jejich souhlasy. Daného vlastníci se žalobci dovolávají mj. na základě § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích a příslušných vyjádření Statutárního města Brna a BVK. Později svá tvrzení doplnili o další podklady, zejména přílohy vztahující se k příslušné kupní smlouvě a znalecký posudek. Žalobci také tvrdí, že územní souhlas stavbu kanalizační přípojky umísťuje tak, že „*nově budovaná přípojka má vyústit nikoli do jednotné kanalizační stoky, ale do kanalizační přípojky příslušející k budově č. p. 835 na pozemku p. č. 64/1 k. ú. J., která je ve vlastnictví žalobců P. a L. P.*“.

[67] K výše namítanému soud uvádí, že samotný územní souhlas danou otázku, jak ji nastolili žalobci podrobně či výslovně nevyjadřuje, když v daném ohledu, z hlediska umístění, uvádí pouze: „*Stávající přípojka kanalizace je napojena na kanalizační řad v ulici V. Ve vzdálenosti 9m od napojení přípojky v ulici V. bude provedena spadišťová šachta PP, WAVIN TEGRA 500, spadiště DN 100.*“ Z grafické přílohy územního souhlasu, „*koordinační situace*“ – čísla výkresu 3-MK-E-0192, pak vyplývá, že u předmětné stavby dochází k jejímu napojení na „stávající“ kanalizační přípojku, která se má nacházet před rodinnými domy na adrese V. 835/166a a 177/168, kdy k napojení má docházet ve vzdálenosti cca 8 m od těchto domů (specifikovaná spadišťová šachta se nachází v bezprostřední blízkosti tohoto napojení).

[68] Z obsahu správního spisu jiné umístění stávající kanalizační přípojky nevyplývá, vyjma žalovaným dohledaných historických podkladů situačního plánu týkajících se provedení vodovodní přípojky a vodovodních rozvodů v lokalitě „*Invaliden-Kolonie Linaheim*“ (tento výkres se týká všech rodinných domů na pozemku p. č. 70, přičemž tento situační plán bohužel není datován, z jeho česko-německé textace a celkové úpravy však lze dovodit jeho „historickou“ povahu) a výkresu umístění vodovodních přípojek ze 70. let 20. století (srov. povolení ONV II v Brně ze dne 28. 9. 1976, č. j. 5544/76-317/Pro, na které poukázali i žalobci; viz také ve spise obsažené sdělení Úřadu městské části Brno-Jundrov ze dne 5. 11. 2015, sp. zn. S-MCBJUN/04107/2014, č. j. MCBJUN/03631/2015-464/S-III/Oc). Soud uvádí, že tyto podklady nejsou ohledně umístění stávající kanalizační přípojky zcela průkazné, kdy zmíněné povolení ONV II v Brně řeší problematiku vodovodů a nadto jen u některých z budov umístěných na pozemku p. č. 70, nikoli pak u budov dle tehdejšího označení 166 a 168 (mj. i rodinný dům žalobců).

[69] Pakliže se žalobci dovolávají § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, tak ten stanoví, že „[v]lastníkem vodovodní přípojky nebo kanalizační přípojky, popřípadě jejich

částí zřízených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je vlastník pozemku nebo stavby připojené na vodovod nebo kanalizaci, neprokáže-li se opak.“

[70] Žalobci až v podání ze dne 3. 3. 2017 doložili konkrétnější skutečnosti a důkazy, z nichž by jejich (výlučné) vlastnictví stávající kanalizační přípojky mělo vyplývat. V této souvislosti soud uvádí, prozatím bez hodnocení těchto doplňujících podkladů, že si uvědomuje, že zákon o vodovodech a kanalizacích obsahuje v § 3 odst. 3 vyvratitelnou právní domněnku, že přípojka (celá) patří tomu, komu patří připojená nemovitost a právní domněnku by měl vyvracet ten, kdo tvrdí něco jiného, neboť i zde se uplatní procesní zásada, že kdo tvrdí, nechť dokazuje (viz také komentář k § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích in: Rubeš, P. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. ASPI ID: KO274_2001CZ); vlastnictví připojené nemovitosti je tedy přinejmenším významnou indicií vypovídající o vlastnictví kanalizační přípojky. (Za daného stavu pouze pro dokreslení celkové problematičnosti určení vlastnictví stávající kanalizační přípojky soud uvádí, že o této přípojce nehovořila ani sama kupní smlouva předložená žalovaným i žalobci v řízení před soudem ze dne 6. 11. 2003, na jejímž základě žalobci nabyli do svého vlastnictví budovu č. p. 835.) I za tohoto stavu se tak nabízela přinejmenším mnohost vlastníků: Vlastníkem pozemku p. č. 70, na kterém se stávající kanalizační přípojka nachází, je Statutární město Brno a ve správním spise se dle soudu nenachází ani ničeho, při respektování výše uvedené domněnky, co by vlastnictví kanalizační přípojky jiné osoby (v daných souvislostech zejména Statutárního města a případně vlastníků přinejmenším některých budov na předmětném pozemku) jednoznačně vylučovalo – nic takového nelze bez dalšího dovodit z žalobci zmiňovaných a blíže nespecifikovaných vyjádření Statutárního města Brna a BVK (viz vyjádření Statutárního města Brna ze dne 27. 11. 2014, č. j. MMB/0462028/2014, sp. zn. 6300/MO/MMB/0462028/2014, či vyjádření BVK ze dne 7. 7. 2015, zn. 721/01629/2015/IHö/ERi).

[71] Soud přitom bere v potaz složitou historii vzniku a majetkoprávního osudu budov na pozemku p. č. 70, jak ji vylíčil ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 2. 2016 žalovaný. Avšak s ohledem na celkové okolnosti věci, zejména uvedenou vyvratitelnou domněnku dle § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, kdy ani žalovaný tuto domněnku (již před vydáním územního souhlasu) jednoznačně nevyvrátil, se nabízelo, že k žádosti o územní souhlas měly být předloženy souhlasy všech v úvahu připadajících (spolu)vlastníků stávající „sdružené“ kanalizační přípojky (tedy i žalobců), popř. nejednalo-li by se o „sdruženou“ kanalizační přípojku, pak podle konkrétních okolností věci případně právě žalobců (o tom, že je dům žalobců na stávající kanalizační přípojku připojen, jednoznačně svědčí znalecký posudek ze dne 20. 11. 2015, č. 1906-25/15, vypracovaný Ing. P.). V tomto smyslu hodnotí soud druhý žalobní bod jako důvodný, byť si je vědom složitosti posouzení celé věci pro žalovaného.

[72] K vyvrácení možného vlastnictví kanalizační přípojky v případě uvedených subjektů pak nemohou vést ani materiály k této otázce předložené žalovaným. Tyto důkazy totiž sice vlastnictví žalobců přímo nesvědčí, ale zároveň je ani nevyvracejí – nevyvracejí tedy právní domněnku dle § 3 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích. Nadto je třeba vzít, i v návaznosti na zmíněnou právní domněnku, že znalecký posudek č. 1428/2003 zpracovaný Ing. T. H., který je přílohou kupní smlouvy ze dne 6. 11. 2003, naceňuje i kanalizační přípojky, přičemž dle č. III této smlouvy se specifikované nemovitosti prodávají „se všemi součástmi a příslušenstvím“, přičemž i kanalizační přípojku je možné považovat za takové

příslušenství (srov. opět také komentář k § 3 zákona o vodovodech a kanalizacích in: Rubeš, P. Zákon o vodovodech a kanalizacích. Komentář. ASPI ID: KO274_2001CZ). Vzhledem k právní úpravě dle zákona o vodovodech a kanalizacích tak považuje soud za irrelevantní tvrzení žalovaného opřená o znění starších právních předpisů či o důkazy týkající se pozemku p. č. 70 jako veřejného prostranství.

[73] Soud pak dodává, jak již naznačil, že žalobci předložené důkazy jej přesvědčily o tom, že minimálně spoluvlastníkem „stávající“ kanalizační přípojky jsou žalobci. Znalecký posudek č. 1428/2003 ze dne 15. 9. 2003, týkající se ocenění nemovitostí v souvislosti s jejich nabytím žalobci, hovoří o kanalizační přípojce, kterou také oceňuje; znalecký posudek ze dne 30. 11. 2015, č. d. 1906-25/15, pak jednoznačně prokazuje napojení domu č. p. 835 na „stávající“ kanalizační přípojku. Otevřené pak dle krajského soudu na základě provedeného dokazování zůstává, zda daná přípojka není rovněž ve spoluvlastnictví taktéž vlastníka jiné budovy na pozemku p. č. 70 [s ohledem na napojení skutečně realizované přípojky stavebníka lze ovšem s velkou mírou pravděpodobnosti mít za to, že takovým spoluvlastníkem není vlastník budovy č. p. 177, kdy kanalizační přípojka, na kterou se „připojil“ i stavebník, se nachází po pravé straně tohoto domu (při pohledu na sever) a je kolmá na ulici V., což se ale ukázalo až poté, co byla objevena původní trasa kanalizační přípojky od domu stavebníka]. Za popsanych okolností pak dle soudu není možné vyloučit ani vydržení předmětné kanalizační přípojky ze strany žalobců. Tato úvaha na uvedených závěrech ovšem nic nemění, spíše je podporuje.

[74] Právě tak není v těchto souvislostech zřejmé jednoznačné odmítání pojmu „*sdrúžená kanalizační přípojka*“ ze strany žalobců (ve vztahu k žalobci nárokové přípojce), když žalobci nepředložili nic, co by vylučovalo, že daná kanalizační přípojka na kanalizační stoku napojuje několik rodinných domů současně (viz výše k problematice „vnitřní kanalizace“). Pokud jde o samotný pojem „sdrúžená kanalizační přípojka“, lze žalobcům přisvědčit, že se nejedná o právě definovaný pojem. Dle soudu se ovšem jedná o pojem v některých případech používaný v praxi, který zpravidla označuje situaci, kdy dva nebo více pozemků či staveb je připojeno na kanalizaci jednou přípojkou. Čistě použití daného pojmu žalovaným nepovažuje soud za problematické; to však nemůže nic změnit na tom, že ve výše uvedeném smyslu došlo k popsání porušení § 96 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Soud však na základě obsahu správního spisu a provedeného dokazování musí dát žalobcům zapravdu v tom, že stávající kanalizační přípojka nebyla „sdrúžená“ s přípojkou stavebníka; jak se později prokázalo, byla objevena jiná trasa kanalizační přípojky od domu stavebníka a v této trase také byla posléze nová přípojka realizována. Právě v těchto souvislostech pak může dávat smysl argumentace žalobců, že případným připojením dalšího domu na „stávající“ kanalizační přípojku by mohly být dotčeny odtokové poměry a vlastnické právo žalobců (jak již však bylo řečeno, relevance je zde dána pouze ke kanalizační přípojce, nikoli ke kanalizaci).

[75] Porušení § 96 odst. 3 písm. a) přitom dovozují ve třetím žalobním bodu žalobci i z jiného aspektu. Stavebník totiž v rozporu se záměrem schváleným Radou městské části Brno-Jundrov neobdržel souhlas nájemce pozemku p. č. 70, Občanského sdružení Linaheim. Z formálního hlediska soud poukazuje na skutečnost, že z textu zápisu z 1. schůze Rady městské části Brno-Jundrov konané dne 19. 11. 2014 vyplývá, že stavebník „*je povinen požádat [...] o souhlas s užíváním předmětu nájmu třetí osobou též nájemce předmětného pozemku, tj. „Občanské sdružení Linaheim“, za které jedná Mgr. J. S.*“. Ve správním spise je

přitom předmětná žádost stavebníka ze dne 28. 11. 2014 doložena. Aniž by bylo třeba do důsledku řešit otázku, zda povinnost požádat o souhlas (kterážto podmínka byla splněna) v sobě implikuje také nutnost tento souhlas získat, a zda tato žádost byla nájemci skutečně zaslána, konstatuje soud, že se žalobci i v tomto případě domáhají ochrany práv třetí osoby, tedy Občanského sdružení Linaheim. Souhlas nájemce se žádostí o územní souhlas přitom stavební zákon ani jiný právní předpis nepředpokládá. Tento žalobní bod proto soud hodnotí jako nedůvodný.

[76] Obdobné závěry uvádí soud i ke čtvrtému žalobnímu bodu, pakliže žalobci namítají nedostatek souhlasu vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury ve smyslu § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, v tomto případě BVK. Žalobci znovu namítají porušení práv jiného subjektu než sebe samých. Ovšem opět, i kdyby zprostředkovaně hájili svá vlastní práva, nebyl by tento žalobní bod důvodný, neboť vyjádření BVK ze dne 7. 7. 2015, zn. 721/01629/2015/IHö/ERi, jednoznačně vyjadřuje souhlas s předmětným stavebním záměrem. Pokud žalobci namítají, že BVK vyjádřily souhlas pouze s rekonstrukcí vnitřních kanalizačních rozvodů a novým osazením spadišťové revizní šachty na kanalizační přípojce, kdy stavebník žádal o vybudování zcela nové přípojky, pročez územní souhlas překročil stanovisko BVK a byl vydán územní souhlas pro jiný záměr než byl schválen vlastníkem technické infrastruktury, uvádí soud následující: Žalobci vytrhávají výraz „vnitřní kanalizační rozvody“ z kontextu celého vyjádření BVK, když v jeho dalším textu se zcela jasně hovoří o kanalizační přípojce, kterou „budou odváděny splaškové a dešťové odpadní vody pouze z předmětného rodinného domu“. Dále je uvedeno, že „[p]rojektová dokumentace kanalizační přípojky byla odsouhlasena na přípojkovém oddělení dne 7. 7. 2015 pod č. j. 73150244 formou orazítkování s přílohou podmínek. Tyto podmínky k povolení a realizaci přípojky dodržte.“ Jak již soud uvedl, i kdyby žalobci v daném případě hájili svá vlastní práva, je tento jejich žalobní bod zcela nedůvodný. Vratkost své argumentace v tomto směru si zřejmě uvědomují i žalobci, když v doplnění žaloby ze dne 3. 3. 2017 sami odkazují na definici pojmu „vnitřní kanalizace“ dle § 2 odst. 8 zákona o vodovodech a kanalizacích, když v tomto kontextu soud považuje nejistotu žalobců ohledně toho, „co tedy bylo předmětem řízení“, přinejmenším do jisté míry za pouze předstíranou.

[77] Soud ovšem musí žalobcům přisvědčit v otázce posledního – pátého – žalobního bodu. Zde žalobci namítají rozpor územního souhlasu s § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, neboť z trasy kanalizačního rozvodu, jak je popsána v textu územního souhlasu a zakreslena v příloze „koordinační situace“, která je součástí spisu vedeného žalovaným, je patrné, že tato vede v těsné blízkosti pozemku p. č. 63, který je ve spoluvlastnictví všech žalobců. Měla tak dle žalobců nastoupit podmínka doložení souhlasu vlastníků pozemku p. č. 63, který stavebníkovi nebyl udělen, a ani o něj nebylo požádáno.

[78] K tomu soud uvádí, že z grafické přílohy územního souhlasu, „koordinační situace“ – čísla výkresu 3-MK-E-0192 (měřítko 1:200), po přeměření skutečně vyplývá, že k napojení kanalizační přípojky na stávající kanalizační přípojku by mělo dojít ve vzdálenosti menší než 2 m, k vybudování spadišťové šachty PP, WAVIN TEGRA 500, spadiště DN 100 (spadišťová šachta č. 1) dokonce ve vzdálenosti menší než 1 m a nepodstatné části stavby kanalizace opět ve vzdálenosti menší než 2 m od hranice pozemku p. č. 63, který je ve vlastnictví žalobců.

[79] Ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona přitom praví, že k žádosti o územní souhlas žadatel připojí „*souhlasy osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m*“.

[80] S ohledem na skutečnost, že v případě dané kanalizační přípojky se jednalo o záměr dle § 103 odst. 1 písm. e) bod 10. stavebního zákona a s přihlédnutím ke znění ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) věta za středníkem vychází soud z toho, že měl být v dané věci dán souhlas žalobců. Pokud by tento souhlas zajištěn nebyl, bylo namístě zahájit územní řízení o umístění stavby a se žalobci jednat jako s účastníky tohoto řízení.

[81] Soud bere na vědomí argumentaci žalovaného, že umístění spadišťové šachty č. 1 se předpokládalo dle skutečného (zřejmě nejistého) vytyčení stávající přípojky tak, aby i zde byla vzdálenost 2 m dodržena, kdy minimální vzdálenost 2 m vyplývá z § 96 stavebního zákona i z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž stavebník má za povinnost tyto podmínky respektovat. Dle soudu se nabízí, že v reálu bylo třeba postupovat v souladu se skutečným stavem a umístěním stávající kanalizační přípojky. Na druhou stranu však byl územní souhlas pro stavebníka závazný a jeho nedílnou součástí byla právě i předmětná grafická příloha, která nově budovanou kanalizační přípojku (a její jednotlivé části) umísťovala do vzdálenosti menší než 2 m od hranice pozemku p. č. 63. Z toho důvodu bylo třeba, neboť se navíc mohlo ukázat, že stávající kanalizační přípojka je hranici tohoto pozemku dokonce ještě blíže, disponovat souhlasem spoluvlastníků pozemku p. č. 63 – tedy žalobců.

[82] Soud tak uzavírá, že žalobu hodnotí jako důvodnou, a to pro oprávněnost 2. a 5. žalobního bodu, kdy předmětný územní souhlas nebyl v souladu s § 96 odst. 3 písm. a) a d) stavebního zákona, neboť nebyly dány souhlasy vlastníků stávající kanalizační přípojky a pozemku p. č. 63. S ohledem na uplynutí lhůt dle § 96 odst. 4 stavebního zákona („*Územní souhlas lze přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy územní souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy územní souhlas nabyl právních účinků.*“) neměl soud jinou možnost, než „pouze“ deklarovat nezákonnost zásahu, neboť zrušení nezákonného územního souhlasu není z právních důvodů možné (srov. body [42] až [45] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, popř. z odborné literatury Vedral, J. K některým otázkám přezkumu „souhlasů“ podle stavebního zákona. ASPI ID: LIT168957CZ).

[83] Co se týká některých dalších dílčích žalobních argumentů, uvádí soud pro úplnost, že v popsanych souvislostech nepovažuje za relevantní námitky týkající se napojení nakonec realizované kanalizační přípojky do kanalizační přípojky u domu č. p. 177 (vlastníkem je osoba odlišná od žalobců), postupu žalovaného při kontrolních a jiných prohlídkách na místě (došlo k nim až po vydání územního souhlasu), informovanosti žalovaného ze dne 8. 7. 2015 o změně trasy kanalizační přípojky (tato skutečnost nic nemění na již konstatovaných závěrech o nezákonnosti územního souhlasu), vzdálenosti zamýšlené leč nerealizované kanalizační přípojky od terasy budovy č. p. 177 (opět vlastník odlišný od osob žalobců), či

různých sdělení žalovaného po vydání územního souhlasu (znovu nemohou nic změnit na otázce nezákonnosti daného územního souhlasu k okamžiku jeho vydání).

[84] I přes úspěch žalobců v řízení soud ovšem na rámec věci vyjadřuje jistý podiv nad jejich postupem. Ze správního spisu je totiž nepochybně zřejmé, že již před podáním žaloby museli vědět (a také věděli), že stavebník podle předmětného územního souhlasu nepostupuje, když provedl průzkumné práce (částečný výkop na pozemku p. č. 70) a zjistil uložení původních rozvodů, kdy následně provedl pouze výměnu potrubí kanalizačního rozvodu ve zcela jiné (zřejmě původní) trase; podle napadeného územního souhlasu nebyla prováděna žádná stavba (o tom svědčí i to, že se stavebník do soudního řízení nepřihlásil jako osoba zúčastněná na řízení a lze tak mít za to, že pro něj toto řízení je již nepodstatné), přičemž uplynutím 2 let účinnost územního souhlasu v souladu s § 96 odst. 7 stavebního zákona automaticky zaniká. Zde soud odkazuje z obsahu správního spisu např. na „*doplnění podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby*“ ze dne 11. 9. 2015, které podal advokát žalobců za Občanské sdružení Linaheim, a ke kterému je připojeno prohlášení mj. žalobce a), dle kterého je stavba kanalizační přípojky realizována mimo trasu dle územního souhlasu. Přestože soud bere na vědomí argumentaci žalobců, že připadalo teoreticky v úvahu, že stavebník bude i přes výše uvedené dle územního souhlasu i nadále postupovat (byť je to navýsost nepravděpodobné), a že je tedy třeba hájit svá vlastnická práva, soudu se i z obsahu správního spisu jeví, že nynější spor je jen pokračováním sousedského či jiného sporu jinými prostředky, přičemž věc by bylo možné s trochou dobré vůle řešit i jinak. Uvedené však nemůže nic změnit na důvodnosti žaloby a výrocích tohoto rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[85] Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru o nezákonnosti předmětného zásahu dle § 87 odst. 2 s. ř. s.

[86] Žalobci dosáhli v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto mají ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobců a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na jednání před soudem) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $4 \times 3\,100$ Kč a 4×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 13 600 Kč. Protože advokát žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 856 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobcům dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 4 000 Kč a za zpracování znaleckého posudku ze dne 20. 11. 2015, č. 1906-25/15, v prokázané výši 2 000 Kč. Celkem tedy byla žalobcům vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 22 456 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. března 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu